

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2505/2020
27.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милутин Сретеновић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Војводинашуме“, Петроварадин, Шумско газдинство ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2496/19 од 02.06.2020. године, у седници одржаној 27.01.2021. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2496/19 од 02.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 35/16 од 05.04.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од ...2013. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 519.050,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2496/19 од 02.06.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојена жалба тужиоца, па је преиначено решење о трошковима поступка и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка преко 450.350,00 динара са припадајућом каматом. Ставом другим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу. Ставом трећим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП, при чему другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог и обављао послове ... у РЈ „...“ Тужиоца је 22.03.2013. године мењао запослени ББ, који је пријавио пословођи неправилности у вођењу путних налога, односно велику разлику између стварног и пријављеног стања пређених километара, након чега је извршена ванредна комисијска контрола возила којим је тужилац управљао о чему је сачињен записник у коме су наведене уочене неправилности. Тужени је 10.06.2013. године донео решење о престанку радног односа тужиоцу на основу члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, због повреде радних обавеза прописаних Правилником о раду послодавца и уговора о раду. Пре престанка радног односа тужиоцу је достављено упозорење од 10.05.2013. године о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се тужилац изјаснио 16.05.2013. године. На основу извештаја Комисије туженог, утврђено је да је тужилац пријављивао нетачне податке о пређеним километрима у дужем временском периоду, потрошња горива за време док је возилом управљао тужени износила 15,62 литара на пређених 100 км, а потрошња другог запосленог који је управљао истим возилом је износила 11,6 литара на пређених 100 км, а констатовано је и да је заштитна маска на километар сату у комбинованом возилу насилно отворена. Из вештачења Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду, Департман за саобраћај, утврђено је да је у периоду од 14.02.2013. године до 18.02.2013. године постојала значајна разлика између пређеног пута теретног возила „...“ који је регистрован у дијаграму брзина на тахографским листићима (123.460 км) и пређеног пута који је зарачунат на основу уписаних вредности са тахографских листића (93.304 км), да разлику од 30.156 км наведено возило није могло прећи за период од 72 часа, чак и да је било вожено све време максималном брзином без претходног заустављања и да наведену километражу возила која су свакодневно у погону прелазе за период од пола године, уз констатацију да је у наведеном периоду наступила грешка техничке природе на уређају који контролише рад километар сата наведеног возила или неовлашћеног приступа неког лица том уређају. Оценом налаза и мишљења, као и исказа судског вештака саобраћајне струке утврђено је да је разлика у километражи морала настати на механички начин што подразумева померање броја који означавају десетине хиљада на тахографском уређају, да је такво померање могло бити учињено од стране физичког лица и да лице које је вршило такво померање не мора да има специјална техничка знања, као и да наведено одступање није било последица квара на тахографском уређају, будући да су посматрани резултати у року од 34 дана, да је кључно одступање настало десетог дана посматраног периода.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев закључивши да је решење о отказу уговора о раду донето у складу са одредбом члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, јер су постојали оправдани разлози будући да је запослени својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене општим актом и

уговором о раду, те да је решење донето на основу законито спроведене процедуре и садржи све елементе прописане одредбом члана 185. Закона о раду.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, ... 32/13), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2) и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 95. став 1. Правилником о раду туженог предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због повреде радних обавеза у које, између осталог спадају неблаговремено, несавесно или немарно извршавање односно неизвршавање дужности и обавеза (тачка 1), као и давање нетачних података, нетачно евидентирање или приказивање резултата пословања (тачка 4).

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца у периоду од 14.02.2013. године до 18.02.2013. године, стекла обележја повреде радне обавезе утврђене чланом 95. став 1. тачка 1. и 4. Правилника о раду туженог, чиме је образован отказни разлог из члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду. Наиме, да би био законит отказ уговора о раду због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње. У конкретном случају, утврђено је да је тужилац учинио бројне неправилности у раду - пријављивао је нетачне податке о пређеним километрима у дужем временском периоду, док је у периоду од 14.02.2013. године до 18.02.2013. године постојала значајна разлика између пређеног пута теретног возила „...“ који је регистрован у дијаграму брзина на тахографским листићима (123.460 км) и пређеног пута који је зарачунат на основу уписаних вредности са тахографских листића (93.304 км), да наведено одступање није било последица квара на тахографском уређају, већ је разлика у километражи настала на механички начин што подразумева померање броја који означавају десетине хиљада на тахографском уређају, да је такво померање могло бити учињено од стране физичког лица и да лице које је вршило такво померање не мора да има специјална техничка знања, као и да су посматрани резултати у року од 34 дана, да је кључно одступање настало десетог дана посматраног периода у време када је возило било у поседу тужиоца. Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац у спорном периоду на механички начин створио напред описану разлику у километражи (будући да из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке произилази да ни пре ни после тога није било разлике у километражи који су показивали тахограф и километар сат, а да у спорном периоду није било никаквих поправки наведеног возила), а што је све детаљно описано и прецизирано временом, местом и начином извршења радње у решењу о отказу уговора о раду, а што јесте неблаговремено, несавесно или немарно извршавање, односно неизвршавање радних дужности и обавеза, те давање нетачних података и нетачно евидентирање, као и да је извршио непоштовање радне дисциплине, односно понашање запосленог је такво да не може да настави рад код послодавца, како правилно закључују нижестепени судови. Имајући у виду наведено правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оценили да је тужбени захтев тужиоца неоснован, те да је решење о отказу уговора о раду правилно и законито. Пре отказа уговора о раду, тужени

послодавац је тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос, то нема основа да тужилац буде враћен на рад код туженог у смислу члана 191. Закона о раду. Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић